

enig om at dele det saaledes, at man ganske vist indskrænkede Lønnen til 6.000 Kr., men med dertil knyttet Pensioneret. Man vil nok se, at Spørgsmaalet om Pensioneret maa i dette Øjeblik betragtes som foregæbet, thi hvis man ikke i dette Øjeblik vil gaa ind paa Spørgsmaalet om Pensioneret, maatte Lønningerne have været stillede noget anderledes. Der er nemlig ikke Tale om, at man kunde vente, at dertil kvalificerede Kræfter vilde give sig ind paa at forberede sig til Konsulttjenesten, naar der kun stilles dem i Udsigt en Løn af 6.000 Kr., hvoraf de overhovedet meget vanskeligt vilde kunne leve paa fremmede Pladser, langt mindre, naar der henses til, at de, hvad ogsaa rimeligt er, vilde gøre Regning paa at kunne sikre deres Alderdom, naar de ere udtraadte af Tjenesten. Jeg vil altsaa gøre det høje Ting opmærksom paa, at det at udstemme Pensioneret nu, vil i og for sig gøre de i § 9 opstillede Rammer fuldstændig ufuldsigørende, saa maa man vende tilbage til at indføre en højere Løn. Nu vil jeg derom sige, at jeg derom er enig med den ærede Ordfører og andre, som have udtalt sig, idet jeg nemlig tror, at der findes en Spøgsfrygt over for Spørgsmaalet om Pensioneret. Der er absolut ikke nogen Tvivl om, at gennemgaaende vil Afholdelsen af Efterlønninger eller Understøttelser i Henhold til en gældende Pensioner blive billigere for Statskassen, end naar det samme Spørgsmaal skal afgøres for hvert enkelt Tilfælde. Det tror jeg, at alle, som have deltaget i Rigsdagens Forhandlinger, vilde være paa det rene med, at Afgørelser for hvert enkelt Tilfælde blive rundeligere end en Afgørelse efter en en Gang bestemt Regel. Jeg tillægger ikke det Hensyn, som ogsaa blev opstillet, særlig stor Vægt, nemlig det, at der skulde være stor Fare forbunden med de en Gang ansatte Konsuler med Hensyn til Pensionerrettighedsen. Der er ikke nogen Tvivl om, at er man misfornøjet med en Konsul og ønsker at afskedige ham, saa staar Regeringen og Staten ubetinget friere med Hensyn til sin Handlefrihed, naar vedkommende har Pensioneret, end naar han ikke har det. Det er klart, at Regeringen lettere vil gaa til at afskedige en Mand, som ikke gør Skyldst paa sin Plads, naar han kan støtte sig til en alt erhvervet Pensioneret, end naar han skal være afhængig af Forhandlinger paa Rigsdagen, saa i den Henseende tror jeg, man staar friere over for pensionerrettigheds Embedsmænd end over for dem, der ikke ere pensionerrettigede. Jeg skal endelig gøre opmærksom paa, at det, der

her er Tale om, er kun en Pensioneret for Konsuler, medens Vicekonsuler ikke faa en saadan Ret. Det vil kun sige, at det er det samme, som gælder i andre Embedsforhold, at fast Ansættelse med deraf følgende Pensioneret gør man først Regning paa at opnaa i en ældre Alder, og det vil kun være rimeligt og naturligt, at Vicekonsulerne, som have tjent i flere Aar paa en Plads, maa have Udgang til at avancere op til de bedre Pladser, som Generalkonsuler og Konsulatschefer. Jeg skal derfor indstændig tilraade ikke at vedtage det af to ærede Medlemmer stillede Vændingsforslag om at udstemme Pensioneret, thi det vil i dette Øjeblik sige, at Loven ikke kan gennemføres med den Hensigt, den har haft, nemlig at skabe en Ramme, som kunde give en passende Udsigt for de paagældende, der skulde gøre Tjeneste paa dette Omraade. Naar der nu er udtalt Tvivl om Hensigtsmæssigheden og Gavnligheden af denne Institution med udsendte Konsuler, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at der paa dette Omraade rundt omkring i de forskellige Lande i Europa hersker en meget stor Fær og Virksomhed for at gaa den Vej, som vi her tillade os at anbefale. Overalt har man erkendt dette, at i den særlig skarpe Konkurrence, som finder Sted paa Handels og Industriens Omraade paa det store europæiske Marked, gælder det for ethvert Land om at skabe de mest virksomme Midler til at optage Konkurrencen. Det gælder om at kunne skaffe sig alle de Oplysninger om Markedets Bestaafenhed paa de forskellige Steder, som det vil være muligt at faa, og der er jo ingen Tvivl om, at det, som til syvende og sidst skal drage Bæstet, bliver den medkjøbte Interessé. Vi kunne ikke vente, at udenlandske Mænd som Konsuler paa de forskellige Pladser — hvor brave og hæderlige de end ere i enhver Henseende — skulle have den Interessé for danske Forhold, som her hjemme fra udsendte danske Mænd maa forudsættes at have. Naar man i alle andre Lande har været paa det rene med, at det er Vejen, man skal gaa for at tage Konkurrencen op, hvor det gælder Kamp til det yderste for dem, som vilde deltage i det store Kapløb, mener jeg ikke, at vi skulle tro os klogere end andre, saa at vi bestående kunne blive i det gamle Spor. Men, som sagt, hele Gennemførelsen af Institutionen med udsendte Konsuler er lagt i den fremtidige Lovgivningsmagts Hænder. Det vil bero paa, hvilke Kræfter der til enhver Tid findes, om man vil i større eller mindre Omfang gennemføre den Reform, som her stilles i Udsigt, og jeg er fuldstændig enig i den Betragtning, at det